

ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΟ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ ΠΑΣΧΑ ΥΠΟ ΤΟ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ ΑΚΟΙΜΗΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΗΣ ΠΑΜΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

- Εκ Φαναρίου και επί πάση τη κτίσει αναγωγή υπερκόσμια και «υπέρ λόγον» θεομητορική μετάσταση ως προμνηστεία της παγκοίνου του γένους των βροτών εν Χριστώ Αναστάσεως επ’ ελπίδι αιωνίου ζωής στην άκτιστη Βασιλεία του Θεού.
- Πολίτισσα Πολυώνυμη Παναγία και πολυμαρτυρική Σταυραναστάσιμη Πολίτικη Ρωμηοσύνη συναποτελούν το αδιαλείπτως και «παραδόξως συναμφότερον» της «θείας παρεμβολής» και της ιστορίας στην «αεί θεοτοκοβάδιση» και θαυμασίως «θεοτοκοφρούρητη» και Παναγιοσκέπαστη Βασιλεύουσα.
- Με την ακορέστως άπλειστη λαχτάρα για ζωή και ελπίδα, η Πολίτικη Ρωμηοσύνη και άπαν το ημέτερο Γένος όπου γης στρέφουν το απεγνωσμένο βλέμμα τους στο Θεομητορικό ακοίμητο βλέμμα της Παμμακαρίστου και της Φανερωμένης.

Υπό την κυρίαρχη των παρακλητικών δεήσεων συναντίληψη μέσα στις «ζάλες του βίου» απεγνωσμένο το βλέμμα αναζητά την κραταιά βακτηρία για ελπίδα και ζωή έως ότου εγκεντρίζεται επιμόνως στο ελπιδοφόρο και ζωέλπιδο στίχο του Συναξαρίου της ΙΕ΄ του θεοτοκομήνα Αυγούστου: *«Ζη αεί Θεομήτωρ, καν δεκάτη θάνε πέμπτη»*, στο οποίο ο υμνογράφος της Εκκλησίας εκφράζει την ελπιδοφόρο βεβαιότητα της πίστεώς μας για την εν Χριστώ Ανασάντι «επέκεινα του τάφου» ζωή, όπως στο υπερευλογημένο και υπερύμνητο θεομητορικό πρόσωπο της Θεονυμφεύτου Παναγίας Μητρός επιβεβαιούται, επειδή ο θάνατος κατέστη «ένδοξος θάνατος κοίμησις» και «εις ουρανούς μετάστασις».

Η μετά θάνατον αφθόρως και αδιαφθόρως ψυχοσωματική μετάσταση της Θεομήτορος αποκαλύπτει ότι η Κοίμηση Αυτής προμνηστεύεται την αιώνιο ζωή για άπαν το γένος των βροτών. Τα φθοροποιά δεσμά του θανάτου μήτε το πάναγνο σώμα της εφθείραν, μήτε την αθάνατη ψυχή της υπέταξαν και διέφθειραν, αλλά *«μετέστη προς την ζωήν, Μητηρ υπάρχουσα της ζωής»*. Η υμνογραφία της Εκκλησίας υμνολογεί και ιδιαζόντως εξάρει το γεγονός ψάλλουσα και διακηρύττουσα την ζώσα αλήθεια του «Θεομητορικού Πάσχα», ότι *«την εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον, και προστασίαις αμετάθετον ελπίδα, τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησεν· ως γαρ ζωής Μητέρα, προς την ζωήν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας αειπάρθενον»*.

Τούτο το Θεομητορικό Πάσχα ουχί άπαξ ή εφάπαξ, αλλά αδιαλείπτως μυσταγωγεί την βιωματική ελπιδοφόρο αλήθεια και εμπειρία στην κατ’ εξοχήν Θεοτοκούπολη Παναγιοσκέπαστη Βασιλεύουσα Πόλη του Κωνσταντίνου όπου επί αιώνες και μέχρι τα εστώτα οι θεομητορικές πανθαύμαστες και θαυματουργικές πολυώνυμες εικόνες της καθώς και οι πολυάριθμοι ναοί της ως ακατάβλητη θεία

προστασία και σκέπη περιζώνουν και «σχεδόν ζηλοτύπως» επευλογούν και περισώζουν, ανεξαρτήτως «αριθμού πλήθους», την «ευλογημένην κληρονομίαν» της Πολίτικης Ρωμηοσύνης και της Πατριαρχικής Φαναριώτικης ευσέβειας.

Στην προκαθεζομένη Πόλη των Πόλεων *«υπέρ παντός άλλου τόπου, χωρίου, πόλεως ή μεγαλοπόλεως ανά την υφήλιο»*, ευθύς εξαρχής ενεθρονίσθη αμεταθέτως και εφάπαξ η Θεομήτωρ Παντάνασσα ως κραταιά πνευματική έφορος της Εσταυρωμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας και της ευλαβεστάτης και θεοτοκοφίλου Πολίτικης Ρωμηοσύνης, όπως οι θεοφόροι Πατέρες της Α΄ εν Νικαία Οικουμενικής Συνόδου (325) κατά τον Συναξαριστή περιελθόντες τη Νέα Ρώμη *«προσκυρούσι και τη Μητρί του Λόγου ταύτην ανέθεντο»*.

Ουδόλως τυχαίο είναι το γεγονός ότι και κατά τα «Γενέθλια» των εγκαινίων της Βασιλευούσης το σωτήριο έτος 330 μ.Χ. ο Συναξαριστής της ημέρας καταγράφει: *«... την ανάμνησιν πνευματικώς επιτελούμεν του Γενεθλίου, ήτοι των εγκαινίων ταύτης της θεοφυλάκτου και βασιλίδος των Πόλεων, της κατ' εξαίρεσιν ανακειμένης τη Δεσποίνη ημών και αγία Θεοτόκω και υπ' αυτής διά παντός σωζομένης»*. Ο δε υμνογράφος επί τη ευσήμω ταύτη εορτή συνθέτει το Απολυτίκιον της ημέρας ψάλλων: *«Της Θεοτόκου η Πόλις, τη Θεοτόκω προσφόρως, την εαυτής ανατίθεται σύστασιν εν αυτή γαρ εστήρικται διαμένειν, και δι' αυτής περισώζεται και κραταιούται, βοώσα προς αυτήν· Χαίρε η ελπίς πάντων των περάτων της γης»*. Όταν ο Καθηγούμενος της Ιεράς Σταυροπηγιακής Μονής Παναγίας Τατάρνης Ευρυτανίας Αρχιμ. π. Δοσίθεος κατονομάζει λίαν προσφυσώς την Κωνσταντινούπολη ως «Θεοτοκούπολη» και «Θεοφύλακτο» έχει κατά νου την του Συναξαριστού σχετική γραφή: *«ιερόν τέμενος τη του Θεού Λόγον Μητρί προς τη Ακροπόλει του άστεος ανεγείρει, φύλακα ταύτην και πολιούχον της ες ύστερον ορθοδόξου βασιλείας καταστησάμενος»*. Ο ίδιος σε αυτή την οντολογικών, όντως υπαρξιακών, κατά την «συναμφότερον σύζευξιν» της Πολίτικης Ρωμηοσύνης μετά της Πολίτισσας πολυωνύμου Θεομήτορος Παναγίας, όπως απευδώς είναι μεμαρτυρημένο διά των πολυαριθμών τιμητικών προσηγορικών θεοτοκωνυμίων αυτής, των γενομένων εορτίων «Συνάξεων» προς τιμήν αυτής και των «ων ουκ έστι αριθμός» Ιερών Μονών και Εκκλησιών της Πολίτισσας Παναγίας Εφόρου στην Κωνσταντινούπολη προ της αλώσεως και μετ' αυτήν έως και σήμερα, γράφει πανευλαβώς τα εξής: *«βαθεία, ως προείπομεν, η ευσέβεια των Κωνσταντινουπολιτών, βαθυτέρα η ευλάβεια αυτών προς την Κυριάν Θεοτόκον. Εξ αυτής ανέμενον ελευθερίαν εκ παντοίων κινδύνων, ευετηρίαν, νίκας Βασιλέων, ευφορίας καρπών της γης, παρηγορίαν και θεραπείαν εν ταις ασθeneίαις και ει τι έτερον από την εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον ελπιζόμενον»*.

Απόδειξις της προς αυτήν ευλαβείας εισίν οι πάμπολλοι ναοί και μοναί, οι εντός και πέριξ αυτής ωκοδομημένοι προς τιμήν της Θεοτόκου. Υπέρ τους εκατόν τριάκοντα έχουσι καταγραφή... Η ζωή της Ρωμηοσύνης εις την Πόλιν συνεχίζεται. Συνεχίζεται διαχρονικώς και η τιμή προς την Θεοτόκον. Οι δεκαοκτώ λειτουργούντες ιεροί της Θεοτόκου ναοί εισίν απευδείς μάρτυρες της τιμής των Πολιτών προς την Ελπίδα πάντων των Χριστιανών».

Όσες όμως και αν είναι οι Μονές και οι Εκκλησίες της εν Κωνσταντινουπόλει Πολίτισσας Παναγίας, ήτοι 120 κατά τον πολύ ιστοριοδίφη Ακύλα Μήλλα και κατά

τον Αρχιμ. π. Δοσίθεο υπέρ τις 130 προ της αλώσεως, ενώ σήμερα 18 εισέτι ανθιστάμενες και λειτουργούσες, είναι θεοσφραγίστως μεμαρτυρημένο γεγονός ότι η Κωνσταντινούπολη ως προκαθεζομένη Νέα Ρώμη κατέστη «Χώρα της Θεοτόκου», όπως εκείνη κατέστη υπέρ νουν η «Χώρα του Αχωρήτου», επειδή ο Θεάνθρωπος Χριστός είναι η όντως «Χώρα των Ζώντων».

Πολύωνυμη η Πολίτισσα Παναγία και πολυμαρτυρικώς σταυραναστάσιμη η Πολίτικη Ρωμηοσύνη ανθίστανται αμφοτέρως στην νομοτέλεια της κτιστής πραγματικότητας και οντολογίας υπερβαίνοντας τα του ιστορικού γίνεσθαι εφήμερα, μάταια και ψευδή, επειδή συναποτελούν το αδιαλείπτως και «παραδόξως συναμφοότερον» της «θείας παρεμβολής» και αυτής ταύτης της ιστορίας στην «αεί Θεοτοκοβάδιση και θαυμασίως Θεοτοκοφρούρητη και Παναγιοσκεπάστη Βασιλεύουσα» με τους άλλοτε βυζαντινούς αυτοκρατορικούς δικεφάλους αλλά και μετέπειτα υπό το άχθος της ημισελήνου και μεταοθωμανικώς με την σχεδόν «θεοποιημένη διακήρυξη» του λεγομένου κοσμικού κράτους.

Σε όλες τις περιπτώσεις και πολυκύμαντες στροφές της ιστορίας η Πολίτισσα Αυτοκρατορική Δέσποινα και Αυγούστα του ουρανού και της γης Θεογεννήτωρ Παναγία εγκολπώνει σωστικώς την Πολίτικη Ρωμηοσύνη και το Φανάρι για να μην παύσουν ποτέ οι «ικετευτικές παρακλήσεις» του Αυγούστου και τα «κεχαριτωμένα χαίρε» του Ακαθίστου, τα οποία άλλοτε μυριόστομα έσχιζαν τους πολιτικούς αιθέρες από τους αριθμητικώς ακμαίους Ρωμηούς και κατά τους εσχάτους καιρούς και χρόνους αδιαλείπτως και έτι κατανυκτικότερα και ιεροπρεπέστερα αποδίδονται στο πάντιμο και μεγαλοπρεπές Θεομητορικό πρόσωπό της από το «μικρόν ποιμνιον», το οποίο ανθίσταται αξιοπρεπώς στους σφοδρούς ανέμους του ταραχώδους εγκοσμίου βίου.

Περίοδος Δεκαπενταυγούστου για την Αυγούστα Θεομήτορα Πολίτισσα Παναγία και όταν οι Πατριαρχικοί Χοροί των Ιεροψαλτών ψάλλουν το: *«Νενίκηνται της φύσεως οι όροι, εν σοι παρθένε άχραντε· παρθενεύει γαρ τόκος και προμνηστεύεται θάνατος. Η μετά τόκον Παρθένος, και μετά θάνατον ζώσα, σώζοις αεί, Θεοτόκε την κληρονομίαν σου»*, τότε ανατέλλει η ελπίδα στο κτιστό γένος των βροτών για την κοινή εκ των γηίνων και προσκαιρών μετάσταση στην όντως άληκτη και άφθαρτη των επουρανίων και αιωνίων Ανάσταση, αλλά συνάμα στο ελπίζω πρόσωπο της Θεογεννήτορος και η πολυμαρτυρική Ρωμηοσύνη βιώνει μέσω της «χαρμολύπης» του Θεομητορικού Πάσχα του Θέρους την όντως «θεομητορική παυσολύπη» από τις «ζάλες του βίου» και της αδυσώπητης ανθρώπινης ιστορίας, όπως και όταν αντικρίζει την εφέστια και παλαίφατη εικόνα της «Παυσολύπης Παναγίας», η οποία φυλάσσεται στην Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή της Αγίας Τριάδος Χάλκης.

Ναι! *«Νενίκηνται της φύσεως οι όροι, εν σοι Παρθένε άχραντε...»* και τούτο είναι αιώνες τώρα μεμαρτυρημένο βίωμα στο πανσθενουργό πρόσωπο της Πολίτισσας Παναγίας και από τα παρελθόντα στα εστώτα και μέλλοντα, ναι και στα μέλλοντα πρόσωπα της Πολίτικης Ρωμηοσύνης, η οποία επιβιώνει και ανθίσταται κάθε φορά εκ της τέφρας αυτής «θεία παρεμβολή» και ιδιαζόντως «θεομητορική παρακλήσει». Η αμετάθετη παρουσία και ακαταμάχητη σκέπη και προστασία της Πολίτισσας Παναγίας στην Αυτοκρατορική Βασιλεύουσα και η εξ αυτής βασταζομένη Πολίτικη Ρωμηοσύνη, η αεί ανιστάμενη, αναγεννωμένη και μηδέποτε θνήσκουσα, αποτελούν

θαυμασίως και «υπέρ έννοιαν» θαυμαστώς «βίους παράλληλους», επειδή, όπως ακριβώς «τάφος και νέκρωσις» δεν εκράτησε το πανευλογημένο, άσπιλο και πάναγνο σώμα και την Θεοδοθείσα ψυχή της Υπεραγίας Θεοτόκου, τοιουτοτρόπως «τάφος και νέκρωσις» ουδέποτε εκράτησε και την Πολίτικη Ρωμηοσύνη, την αεί μακαρίζουσα και μεγαλύνουσα την Παναγία ως την μόνην Θεοτόκον.

Πάλιν και πολλάκις αναμνησκόμενοι «μελέταις και συγγραφαίς» τα μαρτύρια και πάθη του εσταυρωμένου Φαναρίου και της πονεμένης και βασανισμένης Πολίτικης Ρωμηοσύνης, που όμως ίστανται και ανθίστανται, ανθοφορούν και καρποφορούν, έρχεται και εξέρχεται αυθορμήτως από χειλέων το ψαλλόμενον κατά την ένδοξη αθάνατη κοίμηση και εις ουρανούς μετάσταση της Θεογεννήτορος Παναγίας: *«Ω των υπέρ έννοιαν θαυμάτων, της αιπαρθένου τε και Θεομήτορος! Τάφον γαρ οικήσασα, έδειξε παράδεισον· ω παρεστώτες σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν...»*.

Με την ακορέστος άπλειστη λαχτάρα για ζωή και ελπίδα, η Πολίτικη Ρωμηοσύνη και άπαν το Γένος των Ρωμηών όπου γης στρέφουν το απεγνωσμένο βλέμμα τους στο θεομητορικό ακοίμητο βλέμμα της Παμμακαρίστου και της Φανερωμένης Παναγίας, οι οποίες φυλάσσονται στον πάνσεπτο και παλαίφατο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου και ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Δύο «ξεριζωμένες» και «ανέστιες» περίπυστες και θαυματουργικές εικόνες ανεύρον εστία και θρονί εντός του «Πρώτου Ναού και Θυσιαστηρίου» της Ορθοδοξίας, εν τη Κιβωτώ της πίστεως και του Γένους, ήτοι στην Εσταυρωμένη και αεί ζώσα Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία.

Η μία και πρώτη Δέσποινα του Πατριαρχικού Ναού, η γλαυκομάτα και πολύφημη Παμμακάριστος είναι συνώνυμη της ομωνύμου Ιεράς Μονής Θεοτόκου της Παμμακαρίστου, η οποία από του έτους 1456 έως και το 1586 κατέστη αναγκαστική έδρα της των «Πενήτων Σκηνίτιδος Μεγάλης Εκκλησίας», ήτοι του εμπεριστάτου τότε Οικουμενικού Πατριαρχείου, οπότε μετετράπη υπό του Σουλτάνου Μουράτ Γ' (1574-1592) σε τέμενος (Fethiye Cami = τέμενος της νίκης). Πάντα τα κινητά ιερά κειμήλια καθώς και η παλαίφατη ψηφιδωτή εικόν της Παμμακαρίστου Παναγίας συνεκομίσθησαν και ετοποθετήθησαν στην Παναγία του Βλαχ – Σεραγίου όπου είχε μεταφερθεί η έδρα του εμπεριστάτου Οικουμενικού Πατριαρχείου (1586-1597) και εν συνεχεία στην νέα και πάλι έδρα του Πατριαρχείου στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου Κανάβη Ξυλόπορτας (1597-1601). Κατά το έτος 1601 η «σκηνίτις εικόν» της Παμμακαρίστου Παναγίας μεταφέρεται στην μέχρι και σήμερα έδρα του Οικουμενικού Πατριαρχείου στον εν Φαναρίω πάνσεπτο ναό του Αγίου Γεωργίου.

Η δεύτερη Δέσποινα του Πατριαρχικού ναού είναι η θαυματουργή εικόν της Παναγίας Φανερωμένης, η οποία ως «πρόσφυγας» και «ξεριζωμένη» Μητέρα, διασωθείσα «εν μέσω κολάσεως» μεταφέρθηκε το έτος 1922 από τους εκπατρισθέντες Αρτακηνούς εκ της παλαιφάτου Ιεράς Μονής Παναγίας Φανερωμένης της Κυζίκου στον πάνσεπτο εν Φαναρίω Πρωτόθρονο ναό του Αγίου Γεωργίου.

Δύο Δέσποινες, δύο εικονίσματα, δύο εστίες για τις «ανέστιες» Παναγίες του Γένους, της πολιτικής και πρόσφυγος Ρωμηοσύνης, εντός του Πατριαρχικού ναού στον οποίο εισέρχεται η Ρωμηοσύνη ενσαρκωμένη στα πρόσωπα των Ρωμηών της Βασιλεύουσας και των απάσης της γης για να γευθεί την παραμυθία του

Θεομητορικού Πάσχα του Θέρους και με τα πεπληρωμένα όλο φως εκ του φωτός του Φαναρίου όμματα στρέφει το βλέμμα της για να γευθεί το ελπιδοφόρο και ακοίμητο βλέμμα της ψηφιδωγραφημένης Πολίτισσας Παμμακαρίστου Παναγίας στο δεξιό κλίτος του Πατριαρχικού ναού, ενώ αποζητά με απαθές πάθος να ρίξει το βλέμμα και στην σχεδόν αφανισμένη από τον χρόνο και τις έμπονες ταλαιπωρίες Φανερωμένη Παναγία στο αριστερό κλίτος του ναού, παρόλο που το βλέμμα της Αρτακηνής Θεομήτορος απεικονισμένο σχεδόν δεν υπάρχει, αλλά προκαλεί τα όμματα της ψυχής να το ανακαλέσουν νοερώς και να κοινωνήσουν μετ' αυτού μυστικώς και νηπτικώς.

Τοιουτοτρόπως κατά τα τελευταία έτη, αρχής γενομένης το σωτήριο έτος 2015, και τα βλέμματα των επιγενομένων βλαστών των πάλαι ποτέ προσφύγων Αρτακηνών, Περαμίων και Κυζικηνών εκοινώνησαν από περάτων έως περάτων γης με το βλέμμα της Μεγαλοθεοτοκομήτορος των προπατόρων τους κατά την Πατριαρχική θεία λειτουργία υπό του Γενάρχου και Πρώτου της Ορθοδοξίας Επισκόπου, ήτοι του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, κατά την ημέρα αποδόσεως της μεγίστης Θεομητορικής εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στα «ερείπια σπάργανα» της παλαιφάτου και ιστορικής Μονής Παναγίας Φανερωμένης της Κυζίκου, στην κατάφυτη – σχεδόν με μυστική σιωπή και εν προσδοκία αναμονής παραδείσιας – κοιλάδα και επί της υψηλοτέρας κορυφής του Δινδύμου Όρους.

Υπό το εν Φαναρίω ακοίμητο βλέμμα της Παμμακαρίστου και της Φανερωμένης μέσα στη θεσπέσια μυσταγωγία του θεομητορικού Πάσχα μεταμορφώνονται οι πάντες και τα πάντα, πρόσωπα και θεσμοί, ενδόμυχες επιθυμίες και βασανιστικές σκέψεις, ανεκπλήρωτες ελπίδες και μεταθανάτιες αναζητήσεις του κόσμου παντός και του Γένους άπαντος, του μαρτυρικού Φαναρίου και της πικραμένης Πολίτικης Ρωμηοσύνης, η οποία όταν στρέφει το βλέμμα στην γλαυκομάτα Παμμακάριστο ανίσταται και ψάλλει: *«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τω πνεύματι, λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δε, αΐλων νόων φύσις γεραίρουσα, την ιεράν Μετάστασιν της Θεομήτορος, και βοάτω· χαίροις Παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε»*.

Όταν πάλι αυτή η απελπισμένη ένεκα του κόσμου τούτου Πολίτικη Ρωμηοσύνη και η σύμπασα των βροτών χορεία στρέφουν το βλέμμα τους προς την εμφανώς από Θεού Υιού Λόγου Φανερωμένη της Κυζίκου για να γευθούν την «Φανέρωση» της Θεομητορικής εν κοιμήσει και μεταστάσει ελπίδος, αναμιμνήσκονται τα του φιλόμουσου και μουσοστεφούς μυσταγωγού της του Φαναρίου ευσεβείας και της Πολίτικης Ρωμηοσύνης απαθούς εραστή, πολιοῦ Μητροπολίτου Πέργης Ευαγγέλου (Γαλάνη) γραφόμενα: *«Φανερωμένη θα πει υπαρκτή ελπίδα, ολοφάνερη, χειροπιαστή, αθανασίας πλήρης. Παναγία με μάτια ολάνοικτα, που βλέπουν ως την ψυχή τον άνθρωπο με παρουσία αιώνια, που στέκει ασάλευτη κοντά στον άνθρωπο. Παναγία για μας. Πάντα Φανερωμένη, πάντα έτοιμη. Περισσότερο ζωντανή στην εικονική ακινησία της, στην Κοίμησή της»*.

Ο μυστικός ομφάλιος λώρος της Πολίτισσας Παμμακαρίστου και της πρόσφυγος Φανερωμένης Παναγίας με το Φανάρι και την Πολίτικη Ρωμηοσύνη αποκαλύπτεται και ερμηνεύεται θεοπνεύστω ιερώ καλάμω του «σαγηνευομένου και συνομιλούντος μυστικώς» με τις δύο αυτές ακοίμητες Δέσποινες του Πρώτου Θρόνου της Ορθοδοξίας Πέργης Ευαγγέλου, ο οποίος σχεδόν εξομολογούμενος καταγράφει τα

παμμακάριστα βιώματά του ενώπιον της ψηφιδολάμπουσας Παμμακαρίστου: «Ένωσα την Παμμακάριστο μπροστά μου. Είχε αποτυπωθεί στο χέρι της το φιλί του Πατριάρχου. Κι άστραφτε το μωσαϊκό της από τις περασμένες παννυχίδες. Λουλούδια από τις παλιές πολιτίσες. Μήπως και φανερωθούν μπροστά μου προσκυνητές βασιλιάδες, αγιόλεκτοι πατριάρχες, φιλακόλουθος λαός, από κείνους που την κατηφόρησαν από τον πέμπτο λόφο. Από κείνους που την στήλωσαν στην καρδιά του Φαναρίου.

Ευωδίασα σαν το άγιο μύρο. Τη φίλησα την Παμμακάριστο, όπως την ασπάζεται τα δειλινά του Δεκαπενταγούστου και η Ρωμηοσύνη. Πάνω στο ρυθμό του κανόνα της ζωής της. Και του δικού μας κανόνα. Και με την ανάσα «των προσκυνούντων την εικόνα Της την σεπτήν». Για να μείνουν εύλαλα τα χείλη μας. Και άναψα άλλο ένα κερί. Να φέξει κι άλλο η μορφή της. Να ζαλιστούν και τα καινούρια παιδιά. Να μάθουν να στέκονται ακίνητα μπροστά της. Και να την κυττούν κατάματα. Αποθηκεύοντας «το ήδυσμα, την ανάχυσιν, το ευφροσύνης αμβρόσιον». Νάρχονται συχνά στις μάνας τους το σπίτι.

Πόσο ομορφαίνει με την Παναγία ο χρόνος στο Φανάρι! Μας σπρώχνει σε ώρες φιλίας με τη μοίρα. Μας ωθεί μέχρι να νηστέψουμε, να υπερβούμε τον εαυτό μας, να μεταλάβουμε. Να φθάσουμε και πάλι στο θέρος. Να ζανάρθουμε άλλη μία βραδυά του Δεκαπενταγούστου. Ν' ακούσουμε και τα περασμένα. Να μιλήσουμε για τα τωρινά...».

Ο ίδιος Φαναριώτης Ιεράρχης δεν αφήνει παραπονεμένη και την δεύτερη Δέσποινα, την Παναγία της Αρτακηνής προσφυγιάς και της «ανταλλαγής», όπως την ονομάζει, αλλά την κατακοσμεί έκπαλαι στα «Εκ Φαναρίου... Ποιητικά» του με «Λόγους και λουλούδια», καθώς και με ενδόμυχες εξομολογήσεις «φανερωμένων βιωμάτων και ενδιαθέτων του νοός σκέψεων», γράφοντας για την «σύνθρονη» της Παμμακαρίστου και μακράν του ιδικού της θρόνου Φανερωμένη: «Είχε τελειώσει η Ακολουθία. Μα όχι κι ο δικός μου ακήρατος λόγος. Η ορμή των ιδεών για τη Μεγαλόχαρη. Και άλλαξα κλίτος. Πέρασα στη Φανερωμένη, με αχώριστη την άλω του Γένους. Στην ιστορημένη αυτή Ανατολή, με τα χίλια αφιερώματα και τ' άλλα τόσα επωνύμια

Δεν εικονίζεται μπροστά μου μιά σκέτη ιδέα. Στέκεται η πιο εύχυμη μερίδα του Λόγου. Κι ένα πάθος καυτό από τις τελευταίες ταραχές μας. Και χτυπημένη από την ενδημούσα λάμψη της Φανερωμένης η ψυχή μου, σχηματίζει μέσα της την άλλη μα πάντα ίδια εικόνα της Ρωμηοσύνης. Συμπλέκεται με την δονούσα φλόγα της. Αυτή που την ώθησε να γίνει Φαναριώτισσα...».

Σύνθρονες και αχώριστως συνέκδημες οι δύο Δέσποινες του Πατριαρχικού ναού με τις ικετευτικώς δεόμενες μορφές τους «προς ευμένειαν Δεσπότης» και με τα φλογοβόλα βλέμματά τους περιζώνουν τον Οικουμενικό Θρόνο, το πολυμαρτυρικό Φανάρι, την Θεοτοκόφιλη Βασιλεύουσα, το ευλαβές Γένος και άπασα την Ρωμηοσύνη από περάτων έως περάτων γης. Όντως μυστήριο μέγα και θαυμαστό να αντικατοπτρίζεται η του Φαναρίου αιώνων ευσέβεια και άπαν το «Συναξάριο της Ρωμηοσύνης» στα απαστράπτοντα θεομητορικά βλέμματά της Παμμακαρίστου και της Φανερωμένης, στα οποία η ελπίδα της λύτρωσης μεταβάλλεται σε βεβαιότητα ουρανού μεταστάσεως.

Ωσάν «εν αγκάλαις μητρικών και φιλοστόργων ομμάτων» ο Πατριάρχης του Γένους, ο μελανοφορεμένος και «Πρώτος καθηλωμένος» της Ορθοδοξίας συνομιλεί εν σιωπή από του Πατριαρχικού Θρόνου με τις ενθρονισμένες Φαναριώτισσες Παναγίες, έχοντας το βλέμμα του εγκεντρισμένο στα βλέμματά τους ωςάν το βρέφος να λαχταρά το βλέμμα της τροφού Μάνας. Ο Πέργης Ευάγγελος με το απόφιο και καθαρό βλέμμα του παρατηρεί την μυστική και εν σιγή συνομιλία του Πατριάρχου με τις θεοχαρίτωτες στα δύο κλίτη του Πατριαρχικού ναού και μας αποκαλύπτει τα όσα εν σιγή δεήσεως συντελούνται γράφοντας: *«Μα βλέπω και κάτι άλλο στον Πατριάρχη. Να σταυροκοπείται και πάλι εξαιρέτως, τρις πριν ανέβει τα σκαλιά του θρόνου του. Με σχήματα αρχοντικά μετανοίας την κάθε φορά. Μία, ατενίζοντας κατάματα την Εικόνα τη Δεσποτική της Παναγίας του τέμπλου, κι ευχαριστώντας Την για την προστασία Της στο κέντρο της Ορθοδοξίας. Μία γι' αυτή που τετρακόσια χρόνια αγρυπνεί στο κλίτος το δεξί. Και μία για την εικόνα της «ανταλλαγής», που σχηματίζει το τόξο της χάριτος από τ' αριστερά. Και στοχάζομαι την κρίσιμη ταραχή αυτών των προσευχητικών κινήσεων. Αυτών των σημείων αναφοράς και λόγου της Ρωμηοσύνης στο μεγαλόχαρο «παρόν» του ουρανού».*

Στο Θεομητορικό Πάσχα ως θυμίαμα ευωδίας πνευματικής η εσταυρωμένη και Θεοτοκοφύλακτη Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία και ο λαός, αυτός ο υποτεταγμένος ασμένως στο θείο θέλημα λαός, βιώνουν κατά το «συναμφοτέρον» το ελπιδοφόρο γεγονός της όντως «υπέρ νουν και έννοιαν» αθανάτου θεομητορικής κοιμήσεως και εν Χριστώ τω Θεώ μεταστάσεως μέσα «από το κάλλος των δεήσεων» και των θεοπνεύστων παρακλητικών κανόνων. Σε αυτήν την μυσταγωγία του Θεομητορικού Πάσχα μυριόστομο αντιλαλεί το προς την Παμμακάριστο και την Φανερωμένη απεγνωσμένο ουχί όμως και ανέλπιδο ερώτημα: *«Πού λοιπόν άλλην ευρήσω αντίληψην;»*, για να συζευχθεί με την εν είδει ομολογίας και «ρητορικού ερωτήματος» συναντίληψη του αθραύστου εν οστρακίνω σκεύει Φαναρίου και της «αεί αναζώσεως» Πολίτικης Ρωμηοσύνης: *«Ει μη γαρ Συ προΐστασο πρεσβεύουσα, τις ημάς ερρύστατο εκ τοσούτων κινδύνων;»*.

Σε κάθε σπιθαμή γης, ηπειρωτικής και νησιωτικής, όπου γης, το Πάσχα του θέρους αποκαλύπτει τα θεομητορικά σπλάχνα των οικτιρμών και τα προς το γένος των βροτών ευεργετήματα μιάς Μάνας με πολλά ονόματα, αλλά όταν εισέρχεται το σύμπαν όλο μέσα στο βλέμμα της Παμμακαρίστου και της Φανερωμένης και όταν αυτές οι δύο Δέσποινες των ακαταπαύστων παρακλητικών δεήσεων ενός μαρτυρικού Θρόνου και ενός «τετελειωμένου εν ασθενεία και θλίψεσι και δοκιμασίαις» λαού, μέσα στην ατελεύτητη διαχρονία τους, προσλαμβάνουν τον θεσμό και τα πρόσωπα, που συναποτελούν το μέλι και το γάλα της πίστεως και της ευσεβείας, τότε όντως η αθάνατη κοίμηση και η εις ουρανούς μετάσταση προμνηστεύονται την κοινή πασχάλια μέθεξη της λυτρώσεως και ελευθερίας από τα δεσμά της κτιστής νομοτέλειας αμφοτέρων, ήτοι του θεσμού και του λαού, μιάς σπιθαμής γης και μιάς φούχτας ψυχών.

Από τα πολυάριθμα πλήθη αλλοτινών εποχών στα εξαγιασμένα πρόσωπα των μεμονωμένων προσκυνητών της Πολίτικης Ρωμηοσύνης ουδέν μετεβλήθη στην οντολογική, άσεισμη και αμετάθετη μητρική σχέση της Παμμακαρίστου και της Φανερωμένης έναντι του μαρτυρικού αυτού Θρόνου και του πονεμένου,

βασανισμένου και προδομένου αυτού Ρωμαϊκού Γένους, επειδή δεν είναι οι αριθμοί οι οποίοι καταξιώνουν την θεομητορική αγαπητική σχέση, αλλά τα φωτοειδή εν Χριστώ πρόσωπα των ευλαβών προσκυνητών, οι οποίοι ουδέποτε έπαυσαν και ποτέ δεν θα παύσουν να επαναλαμβάνουν νυχθημερόν: «και πού λοιπόν άλλην ευρήσω αντίληψην;».

Η Πολίτισσα, ήτοι η Φαναριώτισσα Παναγία, εν ταις θεομητορικαίς εικόσι της Παμμακαρίστου και της Φανερωμένης, προσλαμβάνει με τα πάναγνα και φιλόστοργα μητρικά χέρια της το «εν σπιθαμή γης Φανάρι» και το «ιερό λήμμα» της Πόλεως, τον λαό της, μέσα στην μητρική αγκάλη της και αντίκρυ από το εναγκαλιζόμενο «Θείον Βρέφος», σ' αυτήν την ίδια ευρύχωρη και αγαπώσα αγκάλη μιάς Μάνας Παναγίας με «Φανερωμένη την Παμμακάριστη ευμένειά» της προς τον Δεσπότη Χριστό υπέρ της δικής της Πρωτοθρόνου Πόλεως και του θεοτοκόφιλου λαού της, τότε αυτή η «μιά σπιθαμή γης» του Πρωτοθρόνου και εσταυρωμένου Φαναρίου καθίσταται ακένωτη πηγή ελπιδοφόρου φωτός εν μέσω του «έξωθεν υπάρχοντος» άξενου και ασέληνου σκότους και ο λαός της Παναγιοσκεπάστου Προκαθεζομένης Αυτοκρατορικής Πόλεως καθίστανται εύλαλοι «λαμπαδηφόροι παίδες» του μυστηρίου της ενδόξου και αθανάτου Κοιμήσεως και της εις ουρανούς μεταβάσεως και αναβάσεως της Θεογεννήτορος.

Επιστρέφουμε όμως με ακόρεστη δίψα επί το της πηγής «ζων ύδωρ» της του Φαναριώτικου και του της Ρωμηοσύνης Πολίτικου πνεύματος γραφής του Πέργης Ευαγγέλου, ο οποίος αφειδώς μας ξεδιψά γράφοντας για το «ακαταλύτως και ατελευτήτως συναμφοτερον» της Φαναριώτισσας και Πολίτισσας Παναγίας με την Πολίτικη και την όπου γης Ρωμηοσύνη, ως εξής: «Την Παναγία η Ρωμηοσύνη την έχει σε αδιάσπαστη ενότητα μαζί της. Συνευρίσκονται μέσα στο «κεκρυμμένον μυστήριον» που το κατευθύνει ο Θεός. Χώρα Της θεωρεί την Πόλη. Το χώρο της ασίγαστης περιπέτειας του ναού. Γι' αυτό και χώρο της ζωντανής παρουσίας της. Και όχι μόνο «τη βουλή του Υψίστου», ως Χώρας του Αχωρήτου. Αλλά και με την κρίση των θνητών, ως Χώρας των ζώντων. Με τη συνδρομή των γεγονότων και με τη συμπαράσταση των τελεσιουργούμενων. Με τη συμμαρτυρία των δεδομένων και με τη λύση των κρυφών οραμάτων της.

Είναι μιά βεβαίωση η Παναγία, του θρύλου της Ρωμηοσύνης. Της οντότητας που βαδίζει με μοναστική και μοναδική υποταγή στο μυστήριο της ιδικής της ιστορίας. Είναι χρώμα έντονο στη ζωή της από χρωστήρες νηστεμένων μέσα στο κάλλος και την κρισιμότητα του χρόνου της. Είναι και θεία επιστασία της χάριτος στη διατήρηση της ιερής της ιθαγένειας. Πάνω και μέσα στο χώρο της...

Ωρα λειτουργική μέσα στον πάνσεπτο ναό του Φαναρίου. Και με την ορατή της φανέρωση η Μεγάλη Εκκλησία προβάλλει την ευγνωμοσύνη της για την «εις το κρείττον αλλοιώσιν» της. Και πάνω στην εκπαλωσύνη της Μεγαλόχαρης νιώθει όλο τον αθέατο πόνο του λαού της να γίνεται ένα με το θαύμα της. Και να την καλεί με ονόματα που της τα αφιέρωσε η Πόλη. Παμμακάριστο, Φανερωμένη, Μπαλουκλιώτισσα, Βλαχερνήτισσα...».

Τα πάντα, κατά πάντα και εν πάσι στο Φανάρι και στην Θεοτοκοφρούρητη Πόλη υπομνηματίζουν το μυστήριο της Πολίτισσας και Φαναριώτισσας Παναγίας, της

πολυώνυμης και ανερμήνευτης βιουμένης από τους μελανοφόρους Φαναριώτες μυσταγωγούς της χάρης της και τους «αεί παραμυθουμένους» και ανθισταμένους ενσαρκωτές της Πολίτικης Ρωμηοσύνης. Όντως «μυστήριον ξένον και παράδοξον» τοις εγγύς και τοις μακράν, αλλά ζηλοτύπως και αληθώς βιούμενο μόνον υπό των «εντός των τειχών οικιστών» του Πρωτομονάστηρου και Καστρομονάστηρου της Ορθοδοξίας στο Διπλοφάναρο και των έστω και ολιγάριθμων σήμερα οικιστών της «Επταλόφου Νύμφης» Παναγιωσκεπάστου Νέας Ρώμης.

Στου «Βοσπόρου τ' Αγιονέρια» κάθεται η Θεόνυμφη και Ανύμφευτη Μαρία «Φανερωμένη» και αποκαλυπτομένη αδιαλείπτως στο «ιερόν λήμμα» της Πόλεως του Θρόνου της προσφέροντας με το ακοίμητο βλέμμα της το άκτιστο φως στο ανέσπερο φως του Φαναρίου και των μυσταγωγών ιεροφαντών του, ενώ πολυμακαριζομένη δέεται την παμμακάριστη και αμετάθετη ευμένειά της υπέρ της Πολίτικης και όπου γης Ρωμηοσύνης και της αμεταβλήτου «Φαναριώτικης Εστίας» της.

Υπό το ακοίμητο βλέμμα της εν Φαναρίω Παμμακαρίστου και Φανερωμένης ο Πέργης Ευάγγελος με την «άλω της Θεοτόκου» μάς εισοδεύει στο Θεομητορικό Πάσχα και μυστήριό της και στην ζωηφόρο ακοίμητη και αθάνατη κοίμηση και μετάστασή της με όρους και βιώματα της εν Φαναρίω ευσεβείας και της Πολίτικης Ρωμηοσύνης, γράφοντας γραφή μυσταγωγική και θεσπέσια: *«Ποιά φωτισμένη πολιτεία βασιλεύει μέσα στη δική μας την εγκόσμια και μας κάνει και αντέχουμε και παίρνουμε γεύση αυτών των υπερούσιων πραγμάτων; Παίζουμε με δωρεές γεμάτες από φως και αλήθεια. Και ζωγραφίζουμε καινούργιες διεισδύσεις στο ανεξιχνίαστο και αποκεκρυμμένο. Και θέλουμε να μας αγγίξει με το προσδωκόμενο η ελπίδα...*

Ποια «εσώτερη σοφία», θα μας έλεγε ο Πατριάρχης Λούκαρις, μάς αφήνει αυτές τις δεσμευτικές παραδόσεις; Την τόλμη ν' ασπαζόμαστε μιά «δέηση»; Σκεφθήκαμε τί θα πει ασπασμός της Παμμακαρίστου ή της Φανερωμένης από τον Πατριάρχη; Είναι η διάσταση του θρόνου που εκφράζεται σε στιγμές πάθους. Είναι η προσκύνηση της παράδοσης. Συγκεφαλαίωση της μαρτυρίας της που καταγράφεται εκείνη την ώρα πάνω στο χέρι της οδηγήτριας πρόνοιας.

Ελάτε να σταθούμε μπροστά στο θαύμα της Μεγάλης Εκκλησίας. Να ψάλλουμε της ψυχής μας τον Κανόνα. Και παρακάμπτοντας τα επίπλαστα των καιρών, να ξεπεράσουμε το φθαρτό και φευγαλέο. Να μνημονεύσουμε το άδυτο και παντοτινό».

*«Αύριο θε να ιδωθούμε
Μ' άνθια για την εικόνα Σου,
Φανερωμένη,
Και θα τα πούμε».*

Δεν παύει όμως ο θεοκίνητος και θεοτοκοκίνητος του της θεογεννήτορος υμνογραφικός ποιητικός κάλαμος του μουσοστεφούς Πέργης Ευαγγέλου περιοριζόμενος μόνο στους παραπάνω στίχους. Είναι ολίγοι και επιθυμεί με πλείονες αράδες στίχων να υμνολογήσει την ξενιτεμένη από την Αρτάκη Φανερωμένη του Πανσέπτου Πατριαρχικού ναού, γράφοντας στα «Εκ Φαναρίου... Ποιητικά» του: *«Γλυκεία ανάπαυση του νου ζητάνε οι ψυχές. Μυριανθούς καθ' ύπνους. Και νόστιμον ήμαρ, μέσα κι από χαλάσματα ακόμα. Χρωματισμούς ζωής μέσα στ' αγριολούλουδα. Κι απ' ό,τι ψιθυρίζει τα παλιά, «ωσάν πραεία τις αύρα».*

Ορθοστήλωτο μου φάνηκε
στο λόφο της Καλολιμνιάς
στην Προποντίδα, το μοναστήρι
της Κορυφινής της Παναγίας
της Αρτακηνής, της ξενιτεμένης
Κι απ' το γιαλό της έταξα κερι
ύστερ' απ' όσα μάς εξιστορεί
η Κόρη η Κυζικηνή
-κι αυτή Αρτακηνή, κι αυτή ξενιτεμένη -
που σαν Φανερωμένη
στέκει ανύστακτα μαρμαρωμένη
κι ανταμωμένη με τα φέγγη
και τα τραγούδια της φυλής
μέσα στο θάμπος της ασίγαστης μονής
του Διπλοφάναρου της Πόλης,
με τους καϋμούς και τ' άγραφα
στο χέρι, αντάμα με τα τάματα
-γαλάζιοι τόνοι και χρυσά οράματα».